

Arrest

**nr. 76 333 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. STAS, die loco advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 1999 dienen verzoekers ouders in België een asielaanvraag in. Op 6 november 2000 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 november 2002 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen wordt bij arrest nr. 156.711 van 22 maart 2006 door de Raad van State verworpen.

1.2. Op 9 december 2002 dienen verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 29 juni 2007 worden verzoekers ouders alsook verzoeker zelf en de andere kinderen van het gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar tot 15 juli 2008. Blijkens het administratief dossier gebeurde dit omwille van medische redenen.

1.4. Op 9 september 2008 werd hun tijdelijk verblijf verlengd onder voorwaarden, tot 15 juli 2009.

1.5. Op 22 juli 2009 werd hun tijdelijk verblijf verlengd onder voorwaarden, tot 15 juli 2010.

1.6. Op 7 mei 2010 werd het tijdelijk verblijf van verzoekers familie, met uitzondering van verzoeker zelf, verlengd onder voorwaarden, tot 15 juli 2011. Er wordt op gewezen dat aangezien verzoeker zelf geen stukken voorlegt, hij een aparte aanvraag tot verlenging moet indienen.

1.7. Op 17 juni 2011 wordt het verblijfsrecht van verzoekers familie, met uitzondering van verzoeker zelf, verlengd onder voorwaarden, tot 15 juli 2012.

1.8. Op 23 november 2011 krijgt verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, VANDAELE Walter
genomen op 23/11/2011*

wordt aan genaamde M.E. {...} geboren te Kosovsla Mitrovica op 22.09.1990, onderdaan van Servië,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn ;

A-kaart verstreken sinds 15.07.2010. De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating (art. 13§1 van de wet van 15/12/1980). Betrokkene voldoet bovendien niet meer aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden zoals opgenomen in de laatste instructies voor betrokkene dd.22/07/2009. Hij legt geen recent schoolattest voor of indien hij werkt: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling* attest OCMW niet ten laste.

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 . wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of (identiteit en hoedanigheid van de gemachtigde preciseren) geacht de openbare orde te kunnen schaden- (3).

Betrokkene werd veroordeeld op:

-12/05/2010 door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 54 maanden waarvan 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; door twee of meer personen met gebruik of vertoon van wapens; diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken; bendevoorming -plegen van wanbedrijven-aanstoker of hoofd, poging tot wanbedrijf, gewone diefstal, wapens- verboden wapen- fabricatie, verkoop, invoer, dragen; heling

- 30/06/2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; gewone diefstal”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“B.1. Beslissing van verweerster: schending van art. 8 EVRM 1. Artikel 8 EVRM houdt het recht op een eerbiediging van het privé, familie en gezinsleven. 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. 2. In het kader van de uiteenzetting van de feiten werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de familieleden van verzoeker (ouders, broers en zussen) allemaal in België wonen en dat zij verblijfsrecht in België hebben nadat zij naar België uitweken gezien zij als Roma het voorwerp van discriminatie uitmaakten en gezien zij bij gevolg de ernstige vrees koesterden dat zij hun fysieke integriteit ernstig in het gedrang kwam. 3. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou tot gevolg hebben dat verzoeker — dewelke geen familie heeft in zijn thuisland — gescheiden zou worden van zijn gehele familie hetgeen een inbreuk maakt op het art. 8, 1 EVRM dat voorziet dat eenieder recht heeft op respect voor zijn familie en gezinsleven. 4. Het eerste middel is ontvankelijk en gegrond. “

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij zou worden gescheiden van zijn gehele familie die in België woont. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers ouders, broers en zussen en andere familieleden in België verblijven. Evenwel blijkt tevens uit het administratief dossier dat verzoeker sinds de leeftijd van zestien jaar geregeld vertoefde in de gesloten jeugdinstelling van Everberg en na zijn meerderjarigheid veroordeeld werd voor ernstige criminele feiten waarvoor hij opgesloten werd en alleszins sinds 19 augustus 2009 ononderbroken opgesloten zat. Hoewel de familie van verzoeker steeds een verlenging vroeg van haar verblijfsvergunning heeft verzoeker hieraan verzaakt zodat zijn verblijfskaart verstreek op 15 juli 2010. Daar de verblijfssituatie van verzoeker sinds die datum als illegaal dient bestempeld te worden, wat aan zijn eigen toedoen te wijten is, dient alleszins gesteld dat, daargelaten de vraag of in casu gesproken kan worden van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM nu de hechtheid van deze band in vraag kan gesteld worden, het in deze een eerste toelating betreft.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds de leeftijd van zestien jaar tot zijn meerderjarigheid verschillende keren verbleef in de gesloten jeugdinstelling van Everberg en daarna in verschillende penitentiaire instellingen (de gevangenis van Turnhout en Merksplas) wegens verschillende strafrechtelijke veroordelingen. De Raad wijst er hieromtrent op dat het recht op gezinsleven niet absoluut is en dat dit recht kan worden beperkt om reden van openbare orde en openbare veiligheid. In casu blijkt overvloedig dat verzoeker het voorwerp is geweest van verschillende strafrechtelijke veroordelingen wegens zwaarwichtige feiten, waaruit blijkt dat hij een actueel gevaar kan vormen voor de openbare orde. Gezien de redenen van openbare orde, is de bestreden beslissing dan ook geen onevenredige inmenging in verzoekers recht op gezinsleven. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij betoogt het volgende:

“B.2. Beslissing van verweerster: schending van art. 3 E.V.R.M. 1. Artikel 3 EVRM luidt als volgt: Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit artikel houdt een absolute garantie in van de bescherming van dat recht, en wel op tweeërlei wijze. Ten eerste is in artikel 15 lid 2 van het EVRM bepaald dat in tijd van oorlog of in geval van enige andere noodtoestand geen enkele afwijking van dit artikel is toegestaan. Ten tweede blijkt de absolute bescherming uit de bewoordingen van artikel 3 zelf. 2. In het kader van de feitelijke uiteenzetting heeft verzoeker uitdrukkelijk aangehaald dat verzoeker en zijn familie Roma zijn. Deze bevolkingsgroep wordt in Oost Europa (waaronder Servië) geïsoleerd omwille van hun afkomst en dus het risico te lopen dat hun fysieke integriteit ernstig in het gedrang komt. 3. 4. Bovendien dreigt verzoeker alsdan in erbarmelijke omstandigheden te moeten leven aangezien hij zonder familie, zonder woonst of werk terecht zal komen in een land waar hij, omwille van zijn afkomst, te maken zal hebben met veel vijandigheid. 5. Het tweede middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt dat hij en zijn familie Roma zijn en dat deze bevolkingsgroep in Oost-Europa, waaronder Servië, geïsoleerd wordt omwille van hun afkomst en zij dus het risico lopen dat hun fysieke integriteit ernstig in het gedrang komt. Hij stelt ook dat hij in erbarmelijke omstandigheden zou moeten leven aangezien hij zonder familie, zonder woonst of werk zal terechtkomen in een land waar hij, omwille van zijn afkomst, te maken zal hebben met veel vijandigheid.

De Raad wijst er nogmaals op dat het ingeroepen risico een individueel karakter moet hebben en voldoende concreet en aantoonbaar moet zijn. Het louter verwijzen naar de etnische afkomst en het behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in concreto het risico loopt om onderworpen te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verzoeker laat ook na enig concrete aanwijzing voor te leggen waaruit een dergelijk risico kan blijken. Ook het blote betoog van verzoeker waar hij stelt in erbarmelijke omstandigheden te zullen terechtkomen kan niet volstaan om artikel 3 EVRM geschonden te achten. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“B.3. Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur — schending van het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel 1. In dit kader wenst verzoeker te wijzen op het feit dat de dienst vreemdelingenzaken op 17 augustus 2011 een mail verzond waarin werd aangegeven dat verzoeker zijn tijdelijk verblijfsrecht kon herwinnen mits hij een aantal documenten zou overmaken. 2. Deze documenten werden per fax overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken waarbij verzoeker zijn tijdelijk verblijfsrecht niet kon herwinnen maar hij, integendeel, een bevel kreeg op 25 november 2011 om het grondgebied te verlaten. 3. Verzoeker is van oordeel (gezien de dienst vreemdelingenzaken op 17 augustus 2011 aangaf dat het verblijfsrecht van verzoeker opnieuw bekomen zou worden mits het overmaken van stukken) dat door het nemen van een bevel tot verwijdering van het grondgebied het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel op ernstige wijze werd geschonden: verzoeker mocht, gezien de mail van 17 augustus 2011, ervan uitgaan dat hij mits de nodige documenten zijn voorlopig verblijfsrecht 1 een bevel om het grondgebied te verlaten. Bezwaarlijk kunnen hierbij de argumenten, als voorzien in het bevel tot verwijdering van het grondgebied, aangehaald worden als redenen die immers gekend waren voordat de mail van 17 augustus 2011 bekomen werd van de dienst vreemdelingenzaken. Cliënt had immers op dat moment geen verblijfsrecht en zijn veroordelingen waren reeds jaren gekend. Zodoende is het vertrouwensbeginsel rechtszekerheidsbeginsel geschonden. 4. Verzoeker is van oordeel dat het derde middel ontvankelijk en gegrond is.”

2.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.3.3. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij met de mail 17 augustus 2011 de gerechtvaardigde verwachting heeft gecreëerd dat zijn verblijfskaart zou verlengd worden, wijst de Raad erop dat een uitnodiging om bepaalde documenten over te maken, op zich niet inhoudt dat verzoeker een verlenging van zijn verblijfsrecht zal krijgen. Immers moet de verwerende partij, nadat de stukken werden overgemaakt, een beoordeling maken van de documenten en rekening houden met de omstandigheden. De mail van 17 augustus 2011 vermeldt uitdrukkelijk: *“Uw cliënt had een tijdelijk verblijf gebonden aan voorwaarden. Hij heeft geen verlenging aangevraagd bij de gemeente. Hij kan dit alsnog doen mits het aandragen van bewijzen voor de onderstaande voorwaarden. Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: {..}”*. Hieruit blijkt duidelijk dat het verzoeker toegestaan is om een verlenging van zijn verblijf aan te vragen, doch hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat het aanvragen van de verlenging ook aanleiding zal geven tot een positieve beslissing zodat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn betoog dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden zijn. Zoals trouwens blijkt uit de bestreden beslissing, werd tevens gemotiveerd inzake het niet meer voldoen van verzoeker aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf. Verzoeker brengt geen concreet verweer aan tegen deze motivering.

Het gegeven dat de strafrechtelijke veroordelingen reeds jaren gekend waren door de verwerende partij, doet evenmin afbreuk aan de bestreden beslissing. Immers blijkt dat verzoeker eerst zijn straf heeft uitgezeten waarbij de gemachtigde, na bericht gekregen te hebben over de invrijheidstelling van verzoeker, niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten dient afgeleverd te worden.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER